

Реферат на тему: "Леонід Глібов"

Леонід Глібов

Леонід Глібов.

(1827-1893).

Л. І. Глібова Іван Франко назвав поряд з Гребінкою найкращим українським баснописцем, а його ліричні вірші – перлинами української лірики. Народився Леонід Іванович Глібов 5 березня 1827 року в селі Веселий Поділ Хорольського повіту на Полтавщині. Батько його, Іван Назарович, лужив управителем у місцевих багатих панів Родзянків. Після поділу маєтку між братами Родзинками батько Глібова, переїхав разом зі своїм паном до села Горби, Кременчутського повіту, де й минуло дитинство Леоніда. Він дуже любив всякі рослини. Вдома охоче доглядав за квітами, за що його прозвали "квітчастим королем". Коли знайомі й родичі зустрічали хлопця, то й так і вітали його: "Здоров був, Льолину, квітчастий королику!"

Жили Глібови неподалік від панського двору, і Леонід дуже часто біг туди гуляти. Не раз він жахався, коли бачив, як катували селян. Обуренню хлопця теж не було меж. Щирою дитячою душею співчував він потерпілим, часто навіть ходив просити пана за них. На все життя зненавидів він жорстокість і насильство.

Навчався хлопець спочатку вдома. А вчителькою його була мати Орина Гаврилівна, культурна та освічена жінка. 1840 року тринадцятирічного Леоніда відали вчитися до Полтавської гімназії. Тут юнак захопився книгами. Він жадібно читав О.Пушкіна, М. Лермонтова, М. Кольцова, які відкрили йому новий світ поезії і краси. Зачарований і натхненний Леонід і сам починає писати вірші російською мовою. Може б не наважився сором'язливий юнак подати кудись оті свої спроби, та хазяїн, у якого він квартирував, порадив показати їх місцевим видавцям. Вірші сподобалися їм. І ось 1847 року в Полтаві побачила світ книжечка "Стихотворения Леонида Глебова".

Та з радістю прийшло й лихо: Леонід захворів. Він змушений був залишити гімназію й повернутися до батьків. Він увесь поринає в читання: днями просиджує під улюбленим яром над річкою читаючи "Кобзаря" Т. Шевченка, "Приказки" Євгена Гребінки. А з часом у зошиті Л. Глібова она за оною з'являються власні байки.

1849 року вступає Глібов до Ніжинського ліцею вищих наук князя Безбородька, де свого часу вчилися М. Гоголь і Є. Гребінка.

Надто нещасливо склалася для Глібова обставина. Раптово помер його батько (провалився на Дніпрі під лід і застудився). Довелося на цілий рік залишити навчання й знову жити в себе на хуторі. Невдовзі померла і мати. Отож ліцей він закінчив аж 1855 року.

Вчителювати випало Глібову в містечку Чорний Острів та Поділлі. Викладав він історію і географію в дворянському училищі. Але коли трапилась нагода, переїхав до Чернігова на посаду вчителя географії в чоловічій гімназії.

У липні 1861 року починає виходити тижневик "Черниговський листок", в якому

подаються матеріали російською та українською мовами. Глібов сам був його і редактором, і автором, і коректором. 1863 року спеціальним наказом Валуєва "Черніговський листок" було закрито. Л. Глібову заборонено працювати вчителем і проживати в Чернігові. Поет-байкар переїздить до батьків дружини в Ніжин.

Біда за бідою підкрадається в сім'ю Глібових. Спочатку Леонід Іванович втратив улюблену дочку Ліду, потім померла його дружина. Після цих бід Глібов надовго замовк. Аж під кінець 1863 року Л. Глібов повертається до Чернігова. Тут він дістає посаду управителя Чернігівської земської друкарні.

Справжнє творче горіння повернулося до Глібова наприкінці життя. Він починає друкуватися в Галицьких журналах "Дзвінок" і "Зоря". За останні чотири роки письменник створює українською мовою більше, ніж за попередній час. Популярність його зростає.

1891 року чернігівська громадськість відзначила п'ятдесятиріччя його творчої діяльності Л. Глібова. Надійшли вітальні адреси, телеграми з різних міст України. Четвертий номер "Дзвінка" повністю присвячується ювілярові.

Протягом 1890-1893 років байкар написав понад 50 віршованих загадок, жартівливих пісеньок та акровіршів для дітей. Ці твори друкувалися під псевдонімом дідусь кендир. Твори Л. Глібова для дітей відрізняється дотепністю, щирістю, досконалістю художньої форми.

В пошані й славі, але фізично розбитим, майже зовсім сліпим доживає Л. Глібов останні свої дні. 10 листопада 1893 року від астми й хвороби серця на 66 році життя його не стало. Ясного й теплого осіннього дня Чернігів проводжав в останню путь свого улюбленого поета. Труну Глібова несли на руках далеко за місто до Троїцького монастиря, де його було поховано.

Давно колись мимо старовинного Седнева, що неподалік від Чернігова, проїжджав один чоловік. Зупинився і довго милувався чудовим краєвидом, що відкрився його очам. Забрався на зелену гору — і перед ним постала широка долина, посеред якої срібною стрічкою протягнулася річечка Снов. Сумно посхиляли свої віти замріяні верби. Підперши рукою щоку, чоловік стояв у задумі і вдивлявся, як плине ріка. Отак і спливають літа, минає молодість... Чоловік поглядом обіймав цей мальовничий куточок, а уста шепотіли слова вірша. Так народилася поезія "Журба", яка зачарувала композитора М. Лисенка. Він написав до неї музику — і пішла пісня в народ. Давно нема того чоловіка, та залишилася його безсмертна пісня, яку співають усі, хоч не завжди знають, що творцем її був Леонід Іванович Глібов.

Народився Л. Глібов у селі Веселий Поділ на Полтавщині. Батько його, Іван Назарович, працював управителем маєтку поміщиків Родзянків. Вони поважали його за ретельну службу, за розум, завжди з ним радились у всіх господарських справах. Мати, Орина Гаврилівна, виховувалась у родині пана Трошинського, в якого домашнім театром керував батько Миколи Гоголя. Орина Гаврилівна була освіченою і культурною жінкою, отож вона стала і першою вчителькою Глібова.

У цих поміщиків у свій час зупинялися Шевченко, Пушкін і залишили про них свідчення як про жорстких і свавільних людей. Після поділу майна між братами Родзянків батько Глібова разом із своїм паном переїжджає до села Горби, де й минуло дитинство хлопчика.

Коли слухав казки баби Одарки, Льоликові настільки виразно вимальовувались риси вдачі і звички тих лисиць, вовків, левів та інших звірів, що хлопчикові навіть здавалося, ніби тварини насправді думають і говорять, що серед них теж є добрі і злі, бідні й багаті. Оселю Івана Назаровича ніколи не минали колядники й щедрівники, і Леонід любив слухати ці пісні.

Коли настав час здобувати освіту в гімназії, тринадцятирічний хлопець так засумував за рідною домівкою, що всю тугу вилив у своєму першому вірші "Сон". Друзям-гімназістам цей вірш сподобався, схвалив його й учитель і ще більше заохотив юного поета до літературної творчості. Та через хворобу Леонідові довелося повернутися додому. Тепер він багато читає, сидячи під улюбленим явором. Розвиткові літературних смаків Глібова сприяло й те, що він мав доступ до багатой бібліотеки пана Родзянка, часто бував у нього на обговоренні літературних новинок.

Л. Глібов любив дітей. Він якийсь час працював учителем історії і географії. Про нього залишилися спогади як про хорошого вчителя, котрий не бив учнів, як тоді було заведено, не заставляв зубрити уроки, а ставився до них з повагою. Свої твори для дітей він підписував псевдонімом "Дідусь Кенир". Розказують, що колись його батько купив дуже співучу пташку, через що сусіди прозвали Івана Назаровича "Кенир". Діти щоразу з нетерпінням чекали журнал "Дзвінок", аби прочитати нову баєчку Дідуса Кенира.

Хвороба серця й астма підірвали здоров'я Леоніда Івановича. Втративши зір, він продовжував писати під лінійку з лупою. Залишив Глібов великий доробок: байки, пісенно-ліричні твори, вірші-загадки з відгадками, акровірші, які дуже подобаються дітям.